

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobců: **a) R. K., b) B. K.**, oba zastoupení Mgr. Jiřím Kokešem, advokátem se sídlem náměstí T. G. Masaryka 153, Příbram, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 12. 7. 2021, č. j. 51 A 61/2020 – 68,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobci se společnou žalobou u Krajského soudu v Praze (dále jen „*krajský soud*“) domáhali určení, že zakrytí jednoho reklamního zařízení provedené dne 11. 3. 2020 a odstranění dvou reklamních zařízení dne 16. 4. 2020 na pozemku parcelní č. XA v katastrálním území a obci P. (dále jen „*relevantní pozemek*“), je nezákonným zásahem žalovaného. Současně požadovali, aby krajský soud žalovanému přikázal obnovit stav

před těmito zásahy a dále již nepokračovat v porušování práva žalobců na umístění reklamních zařízení na relevantním pozemku.

[2] Žalobci uvedli, že jsou polovičními podílovými spoluvlastníky relevantního pozemku a dále též pozemku parcelní č. XB zastavěného stavbou č. e. 3, P. I (dále jen „stavba skladu“), která žalobcům, podnikajícím v oboru zámečnictví a nástrojářství, slouží ke skladování zboží a dalších věcí. Žalobci na relevantním pozemku přiléhajícím v km 14,95 až 15,3 k silnici č. I/18 (ulice E.) umístili reklamní zařízení.

[3] Výzvou ze dne 13. 8. 2019 žalovaný podle § 31 odst. 9 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), vyzval žalobce k odstranění reklamních zařízení s tím, že se nacházejí v silničním ochranném pásmu. Žalobci reklamní zařízení dne 10. 9. 2019 zakryli, i když měli za to, že se reklamní zařízení nachází v souvisle zastavěném území obce. Dne 10. 3. 2020 však jeden reklamní poutač po předchozím oznámení žalovanému odkryli v návaznosti na to, že dne 10. 2. 2020 byla dokončena stavba skladu. Žalovaný na to reagoval následující den opětovným zakrytím reklamního poutače a dne 16. 4. 2020 v dopoledních hodinách odstraněním dvou zakrytých reklamních zařízení žalobců.

[4] Krajský soud výrokem I. rozsudku ze dne 12. 7. 2021, č. j. 51 A 61/2020 – 68, žalobu odmítl v rozsahu, v němž směřovala proti zakrytí jednoho reklamního zařízení na relevantním pozemku dne 11. 3. 2020, výrokem II. ve zbytku žalobu zamítl, a výrokem III. rozhodl o nákladech řízení.

[5] Nejprve krajský soud konstatoval, že co se týče namítaného zásahu spočívajícího v zakrytí jednoho reklamního zařízení dne 11. 3. 2020, z obsahu správního spisu vyplývá, že na zakrytí reklamního zařízení žalobci reagovali prostřednictvím svého zástupce již podáním ze dne 23. 3. 2020, tedy nejpozději uvedeného dne museli mít vědomost o tom, že k zásahu došlo. Od tohoto data počítaná dvouměsíční subjektivní lhůta dle § 84 odst. 1 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) přitom uběhla v pondělí dne 25. 5. 2020, tedy dříve, než byla žaloba odeslána soudu (dne 4. 6. 2020). Ve vztahu k zakrytí jednoho reklamního zařízení byla tedy žaloba podána opožděně, a proto ji krajský soud v této části výrokem I. odmítl.

[6] Krajský soud se poté věcně zabýval žalobními námitkami ve vztahu k zásahu spatřovanému v odstranění dvou reklamních zařízení. Nejprve shrnul příslušnou úpravu zákona o pozemních komunikacích s tím, že reklamní zařízení zřízená před 1. 9. 2012 (a po tomto datu nepovolená postupem podle § 31 zákona o pozemních komunikacích) ve vzdálenosti 50 m od osy vozovky silnice I. třídy musela být nejpozději do 7. 9. 2017 jejich vlastníky odstraněna, ledaže se tato reklamní zařízení nacházela v souvisle zastavěném území. Při nesplnění této povinnosti vzniká přestupková odpovědnost, stejně jako oprávnění silničního správního úřadu po marné výzvě taková reklamní zařízení na náklady vlastníka odstranit. Předtím lze přikročit k zakrytí reklamních zařízení, ale není to nezbytné.

[7] Za rozhodující měl krajský soud otázku, zda se odstraněná reklamní zařízení nacházela v souvisle zastavěném území dle § 30 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích.

pokračování

K výkladu a aplikaci tohoto pojmu vydalo Ministerstvo dopravy pod č. j. 248/2015-120-STSP/1 metodickou příručku (dále jen „*metodická příručka MD*“), která mj. na str. 13 a násl. graficky zachycuje, jakým způsobem mají být v různých případech určovány hranice souvisle zastavěného území. S touto metodickou příručkou MD se krajský soud ztotožnil. Hranicemi souvisle zastavěného území jsou tedy vnější spojnice rohů tvořených průsečíky rovnoběžek vedených ve vzdálenosti 5 metrů od půdorysu jednotlivých budov, tak jak je evidován v katastru nemovitostí, jež jsou kratší nebo rovny 75 m. Přitom hranice souvisle zastavěného území je třeba posuzovat k datu odstranění reklamních zařízení, tj. ke dni 16. 4. 2020.

[8] Žalobní petit kombinoval požadavek deklarace nezákonného zásahu s požadavky na obnovu stavu před zásahem a zdržení se opakování zásahu. Krajský soud k tomu uvedl, že třebaže fyzické odstranění reklamních zařízení představovalo jednorázový, v době podání žaloby již ukončený zásah, žalobci mohou vnímat i přetrvávající důsledky tohoto zásahu a patrně se i obávají jeho opakování v případě, že by na sporný pozemek reklamní zařízení umístili znovu. Proto má smysl situaci hodnotit též dle § 87 odst. 1, části věty před středníkem s. ř. s., podle skutkového a právního stavu ke dni vydání rozsudku. V tomto směru ovšem žalobci netvrdí ani neprokazují, že by se po přidělení čísla evidenčního stavbě skladu situace v území změnila, přičemž nic takového nenaznačuje ani aktuální stav katastrální mapy. Ustanovení § 30 zákona o pozemních komunikacích se přitom od 1. 1. 2018 nezměnilo. Z toho tedy plyne, že závěry soudu k datu 16. 4. 2020 (pro účely deklaratorního petitu) se shodně uplatňují i pro případnou zápůřčí část žaloby.

[9] Krajský soud poté zdůraznil, že zákonná definice souvisle zastavěného území v § 30 odst. 3 písm. a) zákona o pozemních komunikacích počítá jen s budovami evidovanými v katastru nemovitostí, jež mají navíc přiděleno číslo popisné či evidenční. Nelze tedy při posuzování hranic souvisle zastavěného území vycházet ze spojnic rohů zvětšených půdorysů budov, jež nemají přiděleno číslo popisné či evidenční nebo vůbec nejsou v katastrální mapě vyznačeny, resp. z odlišného faktického půdorysu budov, který vyznačení v katastrální mapě neodpovídá. To je důležité, neboť reálný půdorys budovy č. p. XC se podstatně liší od půdorysu evidovaného v katastru nemovitostí. Není přitom rozhodující, zda se jedná o stav povolený z hlediska stavebního práva, či nikoliv; podstatné je, že délku uvažovaných spojnic je nezbytné určit s ohledem na půdorys evidovaný v katastru nemovitostí [srov. § 30 odst. 3 písm. a), v jehož kontextu je nezbytné vykládat i navazující písm. b) téhož ustanovení zákona o pozemních komunikacích] a nelze proto přihlídnout k tomu, že v terénu budova č. p. XC sahá až o 20 m blíže k budově č. p. XD.

[10] Z toho důvodu soud neprovedl důkaz místním šetřením a také neprováděl důkaz zaměřením skutečného stavu budovy – výpočtem nepřístupné vzdálenosti zpracovaným Ing. M. dne 28. 4. 2020 (dále jen „*zaměření skutečného stavu z dubna 2020*“), jelikož toto zaměření i podle tvrzení žalobců vypočítává délku spojnic podle faktického stavu, a nikoliv podle stavu evidovaného v katastru nemovitostí. Krajský soud vycházel z údajů na výtisku katastrální mapy založené ve správním spisu, z níž vyplývá, že nejkratší spojnice rozšířených půdorysů budov č. p. XC a č. p. XD má činit 95 m, což dále ověřil přeměřením na soutisku katastrální mapy s leteckým snímkem lokality založeném

ve správním spise. Takto krajský soud zjistil, že ve skutečnosti nejkratší délka spojnice rohů rozšířených půdorysů budov č. p. XC a č. p. XD činí jen zhruba 86 m, avšak i to představuje podstatně více než zákonem vyžadovaných 75 m.

[11] Na rozdíl od původně uvažovaných hranic souvisle zastavěného území, resp. ochranného pásma, jak je vyznačeno na katastrální mapě ve správním spise, však doplnění stavby skladu situaci změnilo, jelikož rozšířený půdorys této budovy skutečně umožňuje, aby rozšířené půdorysy budov č. p. XC a č. p. XD byly propojeny spojnícemi rohů kratšími 75 m, čímž se souvisle zastavěné území rozšířilo i na druhou stranu silnice I. třídy, kde původně byly jen dvě izolované budovy bez souvisle zastavěného území. Přesto však rohy rozšířeného půdorysu stavby skladu nelze napřímo spojit s rohy rozšířeného půdorysu budovy č. p. XD, ani s jiným, než jihovýchodním rohem budovy č. p. XC spojnícemi kratšími 75 m (vzdálenost se pohybuje kolem 90 m, resp. 100 m), tudíž souvisle zastavěné území v okolí stavby skladu vytváří podobu řeckého písmene „□“ v jehož středu se nachází nově postavený objekt, a zastavěné území dále navazuje jen mezi budovami č. p. XE a č. p. XD.

[12] Krajský soud poté uzavřel, že jeho ověření úvah žalovaného o rozsahu ochranného pásma silnice I. třídy a mezích souvislého zastavěného území potvrzuje, že tato reklamní zařízení byli žalobci povinni v souladu s čl. II bodem 3 zákona č. 196/2012 Sb. odstranit nejpozději dne 7. 9. 2017. Na této jejich povinnosti nic nezměnilo ani umístění stavby skladu, jež byla zapsána do katastru nemovitostí a již bylo přiděleno č. e. 3, jelikož tato skutečnost změnila právní status pouze u reklamního zařízení na relevantním pozemku nejbližšího křižovatce ulic Evropská a Plynárenská, resp. centru města. Žalovaný tuto změnu v případě odstraňování reklamních zařízení respektoval, neboť posledně uvedené reklamní zařízení na místě ponechal.

[13] Žalobci (dále jen „stěžovatelé“) napadají rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů, které podřazují pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[14] Stěžovatelé mají za to, že část žaloby, týkající se zakrytí jednoho reklamního zařízení dne 11. 3. 2020, nebyla podána opožděně, neboť se jedná o zásah trvalý; v době podání žaloby bylo předmětné reklamní zařízení stále zakryto. K tomu citují z judikatury Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“), podle níž lhůta pro podání zásahové žaloby nemůže uplynout, dokud zásah trvá. Krajský soud pochybil, pokud žalobu v této části odmítl jako opožděnou.

[15] Stěžovatelé dále „pro úplnost“ dokládají e-mailovou komunikaci s pracovníci žalovaného s tím, že si s ní kvůli zakrytí reklamního zařízení chtěli sjednat schůzku, avšak ta ji zrušila kvůli propuknutí pandemie onemocnění covid-19. Navíc, zakryté reklamní zařízení se dostalo mimo ochranné pásmo, což připustil i krajský soud na str. 9 napadeného rozsudku.

[16] Co se týče dvou odstraněných reklamních zařízení, stěžovatelé uvádějí, že ta jsou umístěna v souvisle zastavěném území. Krajský soud nezákonně ignoroval zaměření skutečného stavu z dubna 2020; z tohoto zaměření vyplývá, že na daném území je postaveno pět a více budov odlišných vlastníků, kterým bylo přiděleno popisné

pokračování

nebo evidenční číslo a které jsou evidovány v katastru nemovitostí a mezi jednotlivými budovami, jejichž půdorys se pro tyto účely zvětší po celém obvodu o 5 m, není spojnice delší než 75 m. Proto se jedná o souvisle zastavěné území obce. Krajský soud nezjistil skutečný stav věci, jestliže znemožnil stěžovatelům řádně prokázat tvrzení o existenci souvisle zastavěného území.

[17] Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje s rozsudkem krajského soudu. Ke kasační argumentaci uvádí, že se v případě zakrytí reklamního zařízení nejednalo o trvalý, ale o jednorázový a již ukončený zásah. Trvalý povahu zásahu by museli prokázat stěžovatelé, ti však důkazní břemeno neunesli. Co se týče tvrzeného zásahu spočívajícího v odstranění dvou reklamních zařízení, stěžovatelé v kasační stížnosti pouze opakují zákonné podmínky, avšak věcně nerozporují logické závěry krajského soudu. Závěrem žalovaný požaduje přiznání náhrady nákladů řízení o kasační stížnosti i před krajským soudem.

[18] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobami oprávněnými, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelé jsou v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupeni advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[19] Kasační stížnost není důvodná.

[20] Dříve, než se bude Nejvyšší správní soud věnovat vlastnímu posouzení kasačních námitek, považuje za vhodné poukázat na to, že z § 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s., a ze setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 – 70; všechna zde citovaná judikatura tohoto soudu je dostupná na www.nssoud.cz), vyplývá, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah a kvalita kasační stížnosti proto do značné míry předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti, ale logicky i obsah rozsudku soudu. Je proto odpovědností stěžovatelů, aby v kasační stížnosti dostatečně specifikovali skutkové a právní důvody, pro které napadají rozhodnutí krajského soudu. Rozsudek krajského soudu je tedy přezkoumáván v intencích kasačních námitek a se zřetelem k důvodům obsaženým v § 103 odst. 1 s. ř. s.

[21] Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval kasační námitkou proti výroku I. napadeného rozsudku, totiž proti odmítnutí žaloby v rozsahu, v němž směřovala proti zakrytí jednoho reklamního zařízení na relevantním pozemku dne 11. 3. 2020. Krajský soud žalobu odmítl pro opožděnost, neboť dle jeho závěru byla podána po uplynutí dvouměsíční subjektivní lhůty dle § 84 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatelé tvrdí, že v případě zakrytí reklamního zařízení se jedná o zásah trvalý.

[22] Judikatura správních soudů rozlišuje zásahy trvalý a jednorázový, případně jednorázový s trvalými důsledky, které však nejsou z hlediska běhu lhůt samostatnou

třetí kategorií. Od povahy těchto zásahů se odvíjí lhůta pro podání žaloby. Je-li zásah jednorázový, počne objektivní lhůta pro podání žaloby běžet právě tímto zásahem – konkrétně stanoveným okamžikem, kdy k zásahu došlo. Subjektivní lhůta se odvíjí od okamžiku, kdy se do sféry žalobce dostaly potřebné informace o existenci tohoto zásahu do jeho práv a jeho původci. Je-li však zásah trvajícím, nemůže po dobu jeho trvání objektivní ani subjektivní lhůta k podání žaloby uplynout; v takovém případě totiž zásah nebyl ukončen, dochází k němu každý den znovu. Subjektivní lhůta k podání žaloby tak konsekventně začíná běžet každý den znovu, neboť o neukončeném trvajícím zásahu se jednotlivec „dozvídá“ každým dalším dnem až do ukončení takového zásahu [srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2021, č. j. 3 As 231/2019 - 36, a náleze Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2018, sp. zn. II. ÚS 635/18, č. N 94/89 SbNU 387 (dále jen „náleze ÚS ve věci EUROVIA“); všechna zde citovaná judikatura tohoto soudu je dostupná na <https://nalus.usoud.cz>].

[23] Trvajícím zásahem je například zásah spočívající v nevydání regulačního plánu, vedení daňové kontroly, která dosud nebyla ukončena, zveřejnění osobních údajů v databázi judikatury, nebo evidence daňového nedoplatku (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2019, č. j. 10 As 355/2017 - 101, č. 3923/2019 Sb. NSS). Oproti tomu mezi zásahy jednorázové patří například právě výzva k odstranění reklamního zařízení dle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2021, č. j. 9 As 55/2020 - 54, dále jen „rozsudek NSS ve věci A.C.E. Media Ventures“). Typickou vlastností zásahů trvajících je, že jejich intenzita v čase stoupá (viz odstavec 24 rozsudku NSS ve věci A.C.E. Media Ventures); čím delší zásah je, tím se zvyšuje i jeho intenzita, přičemž v některých případech může adresát veřejné správy pocítovat, že jde o zásah do jeho práv až po uplynutí určité doby, po kterou zásah trvá (srovnej náleze ÚS ve věci EUROVIA).

[24] Stěžovatelé nezákonný zásah spatřují v zakrytí reklamního zařízení, k němuž došlo dne 11. 3. 2020. Intenzita tohoto zásahu byla nejsilnější právě v okamžiku zakrytí reklamního zařízení a následný stav je pouze důsledkem vyplývajícím z tohoto jednorázového úkonu žalovaného. Nejvyšší správní soud připouští, že jednorázový akt žalovaného, spočívající v zakrytí reklamního zařízení, má pro stěžovatele po určitou dobu nepříznivé následky – těmi je právě „trvání“ zakrytí reklamního zařízení a nepřístupnost reklamy jejím adresátům. Tento následek je však jen logickým důsledkem jednorázového zásahu žalovaného (zakrytí reklamního zařízení) a nelze z něj vyvozovat závěr, že se jedná o zásah trvajícím.

[25] Stěžovateli namítaný zásah je jak věcně, tak svým charakterem blízký zásahu spočívajícímu ve výzvě k odstranění reklamního zařízení podle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích. V případě výzvy k odstranění reklamního zařízení je (jednorázovým) zásahem vydání výzvy – po jejím vydání trvá pouze povinnost vlastníka reklamního zařízení toto zařízení odstranit (případně povinnost správního orgánu zajistit jeho zakrytí a odstranění), viz rozsudek NSS ve věci A.C.E. Media Ventures. V případě zakrytí reklamního zařízení je zásahem jednorázový úkon správního orgánu spočívající v zakrytí reklamního zařízení – po jeho provedení trvá

pokračování

pouze povinnost vlastníka reklamního zařízení toto zakrytí (a případně i následné odstranění) strpět. V obou případech vlastník reklamního zařízení pocítuje důsledky úkonu správního orgánu (tedy nepřístupnost reklamy zveřejněné na reklamním zařízení pro její adresáty) i po ukončení určitého jednorázového aktu, nicméně jen pro tyto trvající důsledky se z jednorázového úkonu nestává zásah trvající.

[26] Nejvyšší správní soud dodává, že se neztotožňuje s tvrzením žalovaného, podle kterého při podání žaloby proti nezákonnému zásahu správního orgánu tíží žalobce důkazní břemeno ohledně prokázání, že se jedná o zásah trvající. Žalovaným zmiňované závěry judikatury Nejvyššího správního soudu se vztahují k právní úpravě týkající se žaloby proti nezákonnému zásahu správního orgánu účinné do 31. 12. 2011; dle této judikatury tížilo žalobce důkazní břemeno ohledně prokázání, že jde o zásah opakovaný (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2007, č. j. 8 Aps 1/2006 - 92, č. 1516/2008 Sb. NSS). Nicméně, Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že stěžovatelé se v kasační stížnosti omezili jen na lapidární konstatování, že „*je namítán zásah trvající, neboť v době podání žaloby bylo předmětné reklamní zařízení stále zakryto*“, bez uvedení podrobnější argumentace podporující jejich tvrzení. Za takovou argumentaci nelze považovat ani citaci z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2013, č. j. 6 Aps 1/2013 - 51; stěžejní otázkou v tomto rozsudku bylo určení počátku běhu subjektivní a objektivní lhůty k podání žaloby v případě trvajícího zásahu (a nikoli, zda se vůbec jedná o zásah trvající), a nadto se jednalo o specifický případ environmentální žaloby. Argumentace týkající se včasnosti žaloby není uvedena ani v žalobě samotné, ani v replice k vyjádření žalovaného k žalobě ze dne 14. 9. 2020. Žalovaný přitom ve svém vyjádření k žalobě na opožděnost žaloby v části týkající se zakrytí jednoho reklamního zařízení poukazoval (viz část II. vyjádření žalovaného k žalobě); stěžovatelé přesto v replice pouze konstatovali, že k odstranění dvou reklamních zařízení došlo dne 16. 4. 2020, a žaloba je tedy včasná.

[27] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že krajský soud postupoval správně, pokud žalobu v rozsahu, v němž směřovala proti zakrytí jednoho reklamního zařízení na relevantním pozemku provedeném dne 11. 3. 2020, odmítl. Kasační námitku týkající se výroku I. napadeného rozsudku tak Nejvyšší správní soud neshledává důvodnou.

[28] Nejvyšší správní soud se dále zabýval kasační argumentací, týkající se výroku II. napadeného rozsudku, jímž krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl ve zbývající části, tj. části, v níž směřovala proti odstranění dvou reklamních zařízení. Kasační námitky lze stručně shrnout tak, že stěžovatelé mají za to, že krajský soud nezjistil řádně skutkový stav, pokud vycházel z údajů v katastru nemovitostí, a nikoli ze zaměření skutečného stavu z dubna 2020, které předložili stěžovatelé. Z obsahu kasační argumentace je též zřejmé, že stěžovatelé považují za rozhodující nikoli stav evidovaný v katastru nemovitostí, ale stav faktický, resp. stav reflektovaný v zaměření skutečného stavu z dubna 2020.

[29] Stěžovatelé důvody kasační stížnosti formálně podřazují pouze pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., nicméně fakticky se dovolávají kasačního důvodu

dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud připomíná, že ze zásady *iura novit curia* (soud zná právo) plyne, že stěžovatelé nejsou povinni podřadit tvrzené důvody kasační stížnosti pod konkrétní ustanovení zákona; soud je posuzuje podle jejich obsahu. Stěžovatelům tak nemůže jít k tíži ani fakt, že námitky ve své kasační stížnosti nesprávně subsumují pod zákonný důvod vymezený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nejvyšší správní soud je oprávněn sám podřadit kasační námitky podle jejich obsahu pod důvody vymezené v § 103 odst. 1 s. ř. s. (k tomu dále srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 – 50, č. 161/2004 Sb. NSS).

[30] Stěžovatelé namítají, že krajský soud nezjistil dostatečně skutkový stav věci, neboť rozhodl pouze na základě katastrální mapy; tímto postupem krajský soud stěžovatelům znemožnil prokázat jejich tvrzení o existenci souvisle zastavěného území. Konkrétní pochybení krajského soudu stěžovatelé spatřují zejména v tom, že neprovedl důkaz zaměřením skutečného stavu z dubna 2020 a místním šetřením.

[31] K tomu je předně nutné uvést, že stěžovatelé se svojí argumentací fakticky míjejí s nosnými důvody příslušné části napadeného rozsudku. Krajský soud totiž zejména v odstavcích 27, 28 a dále 31, 32 a 34 vysvětlil, proč při vymezení souvisle zastavěného území vycházel z údajů z katastru nemovitostí. Ze znění § 30 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích totiž podle krajského soudu vyplývá, že pro vymezení zastavěného území pro účely zákona o pozemních komunikacích jsou relevantní pouze budovy, kterým bylo přiděleno popisné nebo evidenční číslo a které jsou evidovány v katastru nemovitostí. I pokud by se faktický stav od stavu evidovaného v katastru nemovitostí lišil, je podle krajského soudu nezbytné vycházet právě z údajů katastru nemovitostí. S přihlédnutím k tomuto výkladu § 30 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích krajský soud neprovedl k důkazu zaměření skutečného stavu z dubna 2020, jakož ani místní šetření (viz již zmíněný odstavec 34 napadeného rozsudku).

[32] Stěžovatelé proti závěru krajského soudu, podle kterého je při vymezení souvisle zastavěného území dle § 30 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích, nutné vždy vycházet ze stavu evidovaného v katastru nemovitostí (nehledě na stav faktický), v kasační stížnosti nepředložili konkurující argumentaci. Pouze citují znění § 30 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích a trvají na relevanci faktického stavu (oproti stavu, evidovanému v katastru nemovitostí). S ohledem na zásadu dispoziční, již je ovládáno řízení o kasační stížnosti (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.), je však na stěžovatelích, aby určili rozsah i důvody kasační stížnosti, a tím vymezili rámec přezkumu napadeného rozsudku (srovnej nálezný Ústavního soudu ze dne 11. 1. 2007, sp. zn. II. ÚS 493/05, č. N 5/44 SbNU 53, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2016, č. j. 6 Afs 271/2015 - 50). Nejvyšší správní soud není oprávněn za stěžovatele domýšlet argumenty a vyhledávat možné vady napadeného rozsudku, není-li k jejich přezkumu povinen z úřední povinnosti.

[33] Důvodnost kasační námitky, dle níž byl krajský soud povinen provést dokazování zaměřením skutečného stavu z dubna 2020, je závislá právě na posouzení výkladu zákonných ustanovení, jimiž je vymezeno souvisle zastavěné území – zda se má přihlídnout pouze k údajům evidovaným v katastru nemovitostí nebo i k faktickému

pokračování

stavu, jemuž údaje v katastru nemovitostí neodpovídají. Tato námitka by mohla být shledána důvodnou pouze v případě, že by stěžovatelé zpochybnili správnost závěru krajského soudu, že relevantní jsou při určování souvisle zastavěného území pouze údaje evidované v katastru nemovitostí. To však stěžovatelé neučinili (viz výše). Ani tuto kasační námitku tak Nejvyšší správní soud neshledává důvodnou.

[34] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, zamítl ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.

[35] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelé neměli ve věci úspěch, proto jim právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by měl procesně úspěšný žalovaný, kterému však v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že žalovaný v kasační stížnosti požaduje přiznání práva na náhradu nákladů řízení, které žalovanému vznikly v důsledku podání žaloby. Žalovaný však vznik nákladů nad rámec jeho běžné úřední činnosti neprokázal. Nadto, dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu by právo na náhradu nákladů řízení mohlo být žalovanému přiznáno jen výjimečně, přičemž v nyní projednávané věci tyto výjimečné okolnosti nenastaly (srovnej usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 - 47, č. 3228/2015 Sb. NSS, nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 9. 10. 2008, sp. zn. I. ÚS 2929/07, č. N 167/51 SbNU 65). Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladů nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. prosince 2022

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu